

Докато близките до правителството медии раздуваха надълго и нашироко предложенията на Б. Борисов към изумения германски външен министър Франк-Валтер Щайнмайер, че „работим по тема за строителството на един автомобилен завод „БМВ”, „Мерцедес”, „Порше” или „Фолксваген” и сме готови за Шенген”, в геополитическото пространство назряват промени със съдбоносен характер за бъдещето на Европа и конкретно за България. Която, въпреки своите управляващи, все още съществува. Не случайно, а може би дори преднамерено контролираните медии не си направиха труда да вникнат в смисъла и целта на посещението на германския външен министър в България. То, разбира се, не беше нито за обсъждане „*бизнес предложенията*” на божието наказание Б.Б., нито за влизането ни в Шенген, защото както се разбра от това посещение, и двете са химери за България.

Ако анализираме внимателно случващото се напоследък на „голямата шахматна дъска”, има всички основания да приемем, че посещението на германския външен министър у нас по всяка вероятност е свързано с тези промени. То, както „

правилно

” констатира журналистът на хранилка в „Дойче Веле” Ясен Бояджиев, „*даде важни знаци за двустранните отношения и най-вече за мястото и предстоящия път на България в рамките на ЕС и НАТО*

”. Защо ли обаче и никога от “

правилните

” медии не се сети да попита нашия външен министър Даниел Митов какво е имал предвид, като заяви извън контекста на медийните дъвки на своя германски колега, че „*България е ясен и надежден партньор в ЕС и НАТО заради опасностите, на които е подложена на географския кръстопът между два много сериозни конфликта - в Украйна и Близкия изток*

”. Задължително трябваше да се пита и германския социалдемократически външен министър има ли връзка посещението му с предложението на председателя на ЕК Жан Клод Юнкер за изграждане на единна общеевропейска армия, след като преди да дойде в София той я подкрепи в интервю за в. „Тагесшпигел” (“Tagesspiegel”), с думите „*Има нови рискове и заплахи за нашия европейски мир, изискващи “подходящи корекции”*”.

Тези неща трябваше да се осветят от нашите „*правилни*” медии, както и факта, че това посещение бе предшествано и без съмнение е свързано с предложението на председателя на ЕК Жан-Клод Юнкер да се създаде обща армия на държавите от ЕС, която да се справи с Русия.

Впрочем идеята на шефа на ЕК в никакъв случай не е нито нова, нито само негова.

Ако се върнем малко назад в историята, ще видим, че въпросът за военната интеграция на страните от Западна Европа извън създадения през 1949 г. атлантически военен съюз НАТО, датира още от май 1955 г., когато не без съдействието на САЩ и НАТО бе създаден, или по-скоро преобразуван, т. нар. Западен съюз в Западноевропейски съюз (ЗЕС) и към него тогава се присъединяват ФРГ и Италия. **На 27.03.1990 г. Испания и Португалия стават членове на ЗЕС, а през 1995 г. се присъединява и Гърция. Така ЗЕС включва: 10 пълноправни членове – Белгия, Великобритания, Гърция, Испания, Италия, Люксембург, Холандия, Португалия, Франция, Германия; 6 асоциирани членове - членуващи в НАТО: Исландия, Норвегия, Турция, Полша, Чехия, Унгария; 5 наблюдатели - членуващи в ЕС, но не членуващи в НАТО: Австрия, Дания, Ирландия, Финландия, Швеция, и 7 асоциирани партньори, членуващи в НАТО и ЕС - Латвия, Литва, Словакия, Словения, Естония, България и Румъния.**

ЗЕС беше замислен и изграден като международна организация, представляваща по своята същност военно-политически съюз между европейските държави за обединяване на усилията им за решаване на проблеми, свързани с отбраната и сигурността, включващи взаимни гаранции в случай на въоръжен конфликт. **Ролята на ЗЕС по въпросите на сигурността и отбраната обаче дълго време, а и досега, остана принижена в сравнение с тази на НАТО и с основание бе наричан дори от основателите си**

„Съюз в сянката на НАТО”.

След петдесет и осем години от основаването на ЗЕС, чиито способности, ефективност и потенциал, поради господстващите атлантически интереси, останаха повече в сферата на добрите намерения, създателите му решиха, че той се нуждае от реанимация. **Това, разбира се, не е хрумване, то е в съответствие с новата геополитическа обстановка и приетата доктрина от американския президент Барак Обама.**

От времето на Хари Труман всеки президент провъзгласява своя доктрина, която отразява съответните приоритети на стопанина на Белия дом. Своя доктрина, предвиждаща прокарването на демокрацията с помощта на въоръжена интервенция, имаше и Джордж Буш-младши. Администрацията на Барак Обама преразгледа този подход и се отказа от *„глобалната война против тероризма”*. На

въоръжение беше приета концепцията за „*умната сила*

“. Тя предвижда освен частичен отказ от опора върху чисто военните инструменти („*твърдата сила*

“) при защитата на интересите на САЩ, към която се придържаха неоконсерваторите при Буш, и активно прилагане на невоенни инструменти („*мека сила*

“), което означава използването на всички елементи на мощта на САЩ - военни, политически, търговски, икономически, както и инвестиции и прокарване на американските идеологически ценности.

При прилагането на своята доктрина, както показва примерът с Либия, Сирия и напоследък като тенденция Украйна, Обама налага т.нар. „лидерство от задните редове”,

предоставяйки по-активната военна роля на американските съюзници.

Именно тук е заровено кучето, чиято миризма не понасят дори най-мощните съюзници на САЩ от блока НАТО, защото *„лидерството на САЩ от задните редове”* означава за тях освен отказ от национален суверенитет, те да са на първата линия, осигуряваща пушечно месо за военните авантюри на САЩ по света и най-вече на създадения от тях сега „

фронт

източен
”.

На фона на казаното дотук съвсем логично би било най-големите съюзници на САЩ (с изключение на Англия) - Германия и Франция, да не подкрепят внушената отвъд океана и вкарана в обръщение от Юнкер идея за общеевропейска армия. Дали това е така обаче?

Лидерите на ЕС декларираха, че искат да се засили общата политика за сигурност чрез подобряване на възможностите за реагиране при извънредни ситуации. Неочаквано за много международни анализатори обаче, Германия реагира положително на идеята, докато Англия, към която се присъедини и Франция изказаха резерви. Реакцията на Германия със сигурност не е неочаквана за САЩ, които вероятно държат управляващите там и конкретно германския канцлер в някаква зависимост. Каква е тя, засега може само да се гадае, но фактът, че Германия подкрепи този проект против интересите си показва, че такава зависимост вероятно съществува. Официозът на десницата в Германия „Франкфуртер алгемайне” (“Frankfurter Allgemeine”) събщи в уводна статия озаглавена: „Меркел се отвори към европейска армия”, в която недвусмислено се казва: „

Говорителят на правителството заяви в Берлин, че канцлерът Ангела Меркел е съгласна да се изгради такава армия и че сме изправени пред ново военно сътрудничество в Европа”.

Германският министър на отбраната Урсула фон Дер Леген от своя страна побърза да приветства предложението и Юнкер и заяви пред германското радио: „*Нашето бъдеще като европейци в крайна сметка ще зависи от създаването на боеспособна европейска армия*”.

Защо все пак Великобритания заедно с Франция - двете най-големи военни сили в ЕС, изразиха резерви относно възлагането на по-голяма военна роля на ЕС? Като се има предвид, че господстващите интереси в НАТО са на САЩ, които са в основата на тази идея, доста несериозно звучат аргументи от рода на този, че „*подкрепата им за тази идея може да подкопае НАТО*”.

Истината обаче е по-прозаична. В Германия парламентарните избори минаха, **сега предстоят избори във Франция и Англия и управляващите в момента в тези страни са наясно, че с категоричната и открита подкрепа за нов военен съюз срещу Русия избирателите автоматично ще ги изхвърлят от властта.**

В интерес на истината практическите стъпки към изграждане на този военен съюз вече се правят от две години насам.

На 6.3.2013 г. във Варшава министрите на отбраната на Полша, Унгария, Чехия и Словакия подписаха споразумение, което предвижда до 2016 г. да създадат съвместно военно съединение, което да функционира в рамките на Европейския съюз. На подписването присъстваха и държавните глави на Франция и Германия, Франсоа Оланд и Ангела Меркел. Съвместното съединение на новия „*Варшавски договор*”, наречено

V4 EU BG (European Union Battlegroup),

по името на четирите държави, „*ще може да бъде разполагано по искане на Съвета на ЕС в радиус до 6000 км от Брюксел*”

. Според думите на полския военен министър „*дивизията трябва да достигне пълен боен капацитет до края на 2015 и да е готова за разполагане от 2016 г. натам*

.” Декларацията в подписания документ, че „*съединението ще може да се използва отвъд границите на ЕС за мироопазващи операции, превенция на въоръжени конфликти и управление на кризи*”, гарантира твърдо, че може да се използва сега и в Украйна срещу Русия.

В обсъдения през миналата година в Страсбург доклад - „*Военните структури на ЕС: етапи на развитие и перспективи*”,

изрично е посочено: „

Подобряването на европейските военни способности и структури трябва да става в контекста на новата Стратегическа концепция на НАТО, чрез избягване на дублирането на усилия и ресурси и с фокус върху инициативите за обединяване и споделяне на ЕС и концепцията за интелигентна отбрана на НАТО

”. Следователно докладът за етапите на развитие и перспективите на военните структури на ЕС предопределя тяхното бъдеще отново и единствено в атлантическата „*сянка на НАТО*

” с всички произтичащи от това зависимости и последствия.

През миналия месец НАТО обяви подробности от своя нов „*отбранителен*” план, който генералният секретар на алианса Йенс Столтенберг определи като „*най-голямото укрепване на колективната ни отбрана от времето на края на студената война*

”.

На срещата на министрите на отбраната на страните от НАТО в Брюксел по този повод и като практическа стъпка беше обявено и създаването на обединени сили за бързо реагиране. Тези сили трябвало да увеличат способностите на алианса да предприема бързи действия в случай на поява на военна заплаха.

Със създаването на сили за бързо реагиране бе обоснована и необходимостта от изграждането на определена инфраструктура по източните граници на НАТО за разполагане и поддръжка на тези сили. **С тази цел в шест страни от пакта се създават командни центрове – в Естония, Латвия, Литва, Полша, България и Румъния.**

И за да стане ясно за какво точно става дума, **Столтенберг поясни:** *„Преди всичко става дума за това да се поддържат източноевропейските членове на Северноатлантическия пакт и да бъде отговорено на потенциалната руска заплаха за прибалтийските страни - или за която и да е държава, член на НАТО, ако сегашната криза в Украйна излезе от контрол*
”.

С други думи, след като планът вече е факт, а инфраструктурата по фронта срещу Русия усилено се изгражда, остава за уреждане **въпроса за пушечното месо.**

В заключение на казаното дотук, става ясно, че големите западноевропейски съюзници виждат своето място в новата агресивна доктрина на САЩ и НАТО преди всичко като *„лидерство от задните редове*
” и в никакъв случай като пушечно месо.

Именно по тази причина техните управляващи лидери емисарстват с моркова и тоягата в новите членове на алианса и ЕС от Източна Европа, на които се внушава и определя обреченост като главен доставчик на пушечно месо за авантюрите на САЩ и НАТО.

За съжаление точно този факт нашите трудно мислещи и безродни управляващи, за които собственото им оцеляване във властта на всяка цена е единствена цел, не могат и не искат да проумеят.